

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
CARL OTTO LENZ
της 10ης Μαρτίου 1994 *

Κύριε Πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

μεταποιούνται σε προϊόντα που προορίζονται για άλλους σκοπούς και όχι για κατάναλωση από ανθρώπους.

A — Πραγματικά περιστατικά

1. Το 1990 εμφανίστηκαν, σε ορισμένες περιοχές του Βελγίου με μεγάλη πυκνότητα εκτρεφόμενων χοίρων, κρούσματα κλασικής πανώλης των χοίρων. Κατόπιν αυτού ελήφθησαν μέτρα τόσο από το βελγικό κράτος όσο και από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Για την αντιμετώπιση της πανώλης οι βελγικές αρχές δημιούργησαν, μεταξύ άλλων, τρεις ζώνες, και συγκεκριμένα μια ζώνη γύρω από την εστία της επιζωοτίας (ζώνη I), μια ζώνη επιτηρήσεως (ζώνη II), η οποία περιέκλειε την πρώτη, και μια ζώνη εποπτείας (ζώνη III), η οποία περιέκλειε τη ζώνη επιτηρήσεως.

2. Η Επιτροπή έλαβε επίσης μια σειρά μέτρων για να εμποδίσει την εξάπλωση της πανώλης των χοίρων σε άλλα κράτη μέλη και για να στηρίξει τη βελγική αγορά χοιρέιου κρέατος. Το σημαντικότερο από τα μέτρα αυτά συνίστατο στην έκδοση ρυθμίσεως κατά την οποία ο βελγικός οργανισμός παρεμβάσεως (ο BDBL), εναγόμενος στην κύρια δίκη, θα αγόραζε χοίρους από τη μολυσμένη ζώνη για λογαριασμό της Κοινότητας. Τα ζώα αυτά θα σφάζονταν και θα

3. Μεταξύ των μέτρων που έλαβε η Επιτροπή καταλέγεται και ο κανονισμός (ΕΟΚ) 2351/90¹. Ο κανονισμός αυτός προέβλεπε, μεταξύ άλλων, ότι το χοιρινό κρέας από τη ζώνη εποπτείας (τη ζώνη III) μπορούσε, κατόπιν θερμοκήκης επεξεργασίας, να μεταποιείται κανονικά και να χρησιμοποιείται προς βρώση (άρθρα 4 έως 8).

4. Τα άρθρα 9 και 10 ρυθμίζουν την εκ μέρους του βελγικού οργανισμού παρεμβάσεως (BDBL) αγορά χοιρινού κρέατος από τη ζώνη εποπτείας (ζώνη III), η οποία βαρύνει την Κοινότητα και για την οποία ο κανονισμός προβλέπει ορισμένες ανώτατες ποσότητες και καθορίζει τις τιμές. Το κρέας αυτό προοριζόταν να μεταποιηθεί σε προϊόντα που είναι *ακατάλληλα προς βρώση*.

5. Κατ' εκτέλεση του προαναφερθέντος κανονισμού της Επιτροπής, ο BDBL εξέδωσε την ανακοίνωση υπ' αριθ. 55.200, με την οποία καθόρισε τη διαδικασία συνάψεως των συμβάσεων πώλησεως του επίμαχου κρέατος από τα σφαγεία προς τον BDBL και έθεσε τις προϋποθέσεις στις οποίες υπέκειτο η πώληση αυτή.

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γερμανική.

1 — ΕΕ L 215, σ. 9.

6. Το άρθρο I της ανακοίνωσης αυτής προέβλεπε ότι το ενδιαφερόμενο σφαγείο, υποβάλλοντας αίτηση αγοράς κρέατος, δήλωνε ότι συμφωνεί με τις ρήτρες και τους όρους που έθετε ο BDBL. Επιπλέον, το άρθρο IX προέβλεπε ότι το σφαγείο, με την υποβολή της αιτήσεώς του, αναλάμβανε χωρίς επιφυλάξεις και χωρίς περιορισμούς την υποχρέωση εκπληρώσεως όλων των υποχρεώσεων που προβλέπονταν στην ανακοίνωση. Τέλος, το άρθρο XII προέβλεπε ότι στα τιμολόγια περί καταβολής του τιμήματος για το εμπόρευμα έπρεπε να επισυνάπτεται η απόδειξη περί συστάσεως εγγυήσεως ίσης με το 110 % του αιτούμενου ποσού (περιλαμβανομένου του φόρου προστιθεμένης αξίας) και ότι η εγγύηση αυτή θα ελευθερωνόταν, όταν στον BDBL περιερχόταν η απόδειξη περί εκπληρώσεως όλων των προϋποθέσεων που προβλέπονταν στην ανακοίνωση.

7. Τον Αύγουστο του 1990 ο BDBL συνήψε με την ενάγουσα της κύριας δίκης, κατόπιν της εκ μέρους της υποβολής αιτήσεως, ορισμένες συμβάσεις για την αγορά ορισμένων ποσοτήτων χοιρινού κρέατος από τη ζώνη εποπτείας (ζώνη III). Η εν λόγω επιχείρηση συνήψε με τη δεύτερη εναγομένη, την N. V. Generale Bank, σύμβαση εγγυήσεως υπέρ του BDBL, σύμφωνα με τα προβλεπόμενα από την ανακοίνωση υπ' αριθ. 55. 200.

8. Κατόπιν ορισμένων ελέγχων που διεξήγαγαν στη συνέχεια οι βελγικές αρχές, αποδείχθηκε ότι το κρέας που είχε παραδώσει η ενάγουσα δεν ανταποκρινόταν στις προϋποθέσεις που είχαν συμφωνηθεί με τον BDBL. Κατόπιν αυτού, ο BDBL ζήτησε από την ενάγουσα να του επιστρέψει το ποσό που της είχε ήδη καταβάλει, ενώ την πληροφορούσε ότι, σε αντίθετη περίπτωση, θα ζητούσε την κατάπτωση της εγγυήσεως. Η ενάγουσα ζήτησε από τα βελγικά δικαστήρια, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών

μέτρων, να απαγορεύσουν στη δεύτερη εναγομένη να καταβάλει την επίμαχη εγγύηση στον BDBL. Συναφώς η ενάγουσα ισχυρίστηκε ότι η εγγυοδοσία ήταν παράνομη, αφού δεν την προέβλεπε η εφαρμοστέα κοινοτική ρύθμιση.

9. Κατόπιν αυτού το Rechtbank van Eerste Aanleg των Βρυξελλών ζήτησε από το Δικαστήριο να εκδώσει προδικαστική απόφαση επί των εξής ερωτημάτων ²:

«Ενεργεί το Βελγικό Δημόσιο, μέσω του BDBL, κατά παράβαση του κανονισμού (ΕΟΚ) 2351/90 της Επιτροπής, της 9ης Αυγούστου 1990, όταν απαιτεί, δυνάμει του άρθρου XII της ανακοίνωσης υπ' αριθ. 55. 200, εγγυοδοσία πριν από την καταβολή, για λογαριασμό της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, του τιμήματος της πωλήσεως χοιρινού κρέατος που έχει μολυνθεί από πανώλη των χοίρων;

1) Επιτρέπει το κοινοτικό δίκαιο στον βελγικό οργανισμό παρεμβάσεως κατ' εφαρμογή, μεταξύ άλλων, του άρθρου 8 του κανονισμού (ΕΟΚ) 729/70 του Συμβουλίου, της 21ης Απριλίου 1970, στο πλαίσιο μέτρων λαμβανομένων για την καταπολέμηση της πανώλης των χοίρων και, ειδικότερα, στο πλαίσιο της αγοράς χοιρινού κρέατος από τον αρμόδιο οργανισμό παρεμβάσεως, σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2351/90 της Επιτροπής, της 9ης Αυγούστου 1990, να απαιτεί εγγυοδοσία πριν από την καταβολή, για λογαριασμό της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, του τιμήματος της πωλήσεως χοιρινού κρέατος προερχόμενου από τη ζώνη εποπτείας;

2 — ΕΕ C 33 της 5. 2. 93.

2) α) Επιτρέπουν η ανάγκη αποφασιστικής καταπολεμήσεως της πανώλης των χοίρων και η ανάγκη αυστηρής εφαρμογής των μέτρων που έχει λάβει η Επιτροπή την οριστική κατάπτωση ολόκληρης της εγγυήσεως υπέρ του συμβαλλομένου που το ζητεί, ανεξάρτητα από την έκταση των διαπιστωθεισών παραβάσεων και/ή παρατυπιών;

ερωτήματα. Από τα έγγραφα όμως που παρατίθενται στην αίτηση αυτή είναι δυνατή η συναγωγή των περιστάσεων της υποθέσεως, πράγμα που σημαίνει ότι είναι δυνατόν να δοθεί απάντηση στα υποβληθέντα ερωτήματα. Κατά συνέπεια, η αίτηση είναι παραδεκτή.

Επί του πρώτου ερωτήματος

2) β) Εφόσον το Δικαστήριο αποφανθεί ότι δεν επιτρέπεται η κατάπτωση ολόκληρης της συσταθείσας εγγυήσεως, μπορεί ο βελγικός οργανισμός παρεμβάσεως, δηλαδή ο BDBL, να υπολογίσει κατά γενική εκτίμηση, με βάση τα αποτελέσματα των δειγματοληψιών που πραγματοποιήθηκαν κατά τον έλεγχο των πωληθέντων προϊόντων, το ποσοστό των προϊόντων που δεν πληρούν τις απαιτούμενες προϋποθέσεις και για τα οποία μπορεί να ζητήσει την επιστροφή των καταβληθέντων ποσών και, ενδεχομένως, την κατάπτωση της εγγυήσεως;»

11. Η ενάγουσα της κύριας δίκης ισχυρίζεται ότι οι συμβάσεις που συνήψε με τον BDBL αφορούσαν συνήθη μέτρα στηριζόμενης της αγοράς χοιρινού κρέατος, και συγκεκριμένα την εκ μέρους του BDBL αγορά χοιρινού κρέατος με σκοπό την καταστροφή του ή τη μεταποίησή του σε προϊόντα που είναι ακατάλληλα να χρησιμοποιηθούν προς βρώση. Ο κανονισμός 2351/90, κατέφαρμογήν του οποίου εκδόθηκε η ανακοίνωση υπ' αριθ. 55.200, δεν προβλέπει καμία υποχρέωση συστάσεως εγγυήσεως για τις συμβάσεις αυτές. τέτοια υποχρέωση προβλέπεται μόνον για τις συμβάσεις που συνάπτονται με τον BDBL σε σχέση με τη χορήγηση της ειδικής ενισχύσεως που προβλέπεται στα άρθρα 4 έως 8 του επίδικου κανονισμού. Συνεπώς η εγγύηση την οποία υποχρεώθηκε να συστήσει η ενάγουσα δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι στηρίζεται στον επίμαχο κανονισμό, αλλά αντίθετα πρέπει να θεωρηθεί ως αυτοτελής εγγύηση, η σύσταση της οποίας απαιτείται μόνο βάσει της ανακοινώσεως υπ' αριθ. 55. 200.

B — Η γνώμη μου επί της υποθέσεως

Επί του παραδεκτού

10. Στην αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως εκτίθενται μόνον τα αιτήματα των διαδίκων και δεν περιέχεται καμία περαιτέρω αιτιολογία για τα υποβαλλόμενα

12. Κατά την ενάγουσα της κύριας δίκης, η κρίσιμη εν προκειμένω ρύθμιση είναι ο κανονισμός (ΕΟΚ) 2759/75 του Συμβουλίου, της 29ης Οκτωβρίου 1975, περί κοινής οργάνωσης αγοράς στον τομέα του χοιρέιου κρέατος³, ο οποίος ρυθμίζει εξαντλητικά το

³ — ΕΕ ειδ. έκδ. 03/014, σ. 3.

όλο ζήτημα. Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου όμως, στους τομείς στους οποίους υπάρχουν τέτοιες εξαντλητικές ρυθμίσεις τα κράτη μέλη δεν έχουν πλέον την εξουσία να θεσπίζουν εθνικά μέτρα ⁴.

13. Ο κανονισμός 2351/90 της Επιτροπής εκδόθηκε κατ' εκτέλεση του κανονισμού 2759/75, και συγκεκριμένα των άρθρων 20 και 24 του κανονισμού αυτού, και συνεπώς εντάσσεται πλήρως στο πλαίσιο της εξαντλητικής ρυθμίσεως της κοινής οργανώσεως της αγοράς χοιρινού κρέατος. Αφού η εξαντλητική αυτή ρύθμιση δεν προβλέπει τη σύσταση εγγυήσεως σε περιπτώσεις σαν την προκειμένη, δεν επιτρεπόταν να προβλέψει ο BDBL, με την ανακοίνωση υπ' αριθ. 55.200, τη σύσταση εγγυήσεως. συνεπώς ο BDBL ενήργησε καθ' υπέρβαση εξουσίας.

14. Κατά την ενάγουσα πάντοτε, η υποχρέωση εγγυοδοσίας κωλύει την πλήρη παραγωγή των αποτελεσμάτων του κοινοτικού δικαίου και προσβάλλει δικαιώματα που αντλούν ενδεχομένως οι ιδιώτες από το δίκαιο αυτό. τα εθνικά δικαστήρια έχουν την υποχρέωση, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, να κηρύσσουν ανεφάρμοστα τα εθνικά αυτά μέτρα ⁵.

15. Ο λόγος για τον οποίο ο κανονισμός 2351/90 προβλέπει εγγυοδοσία μόνο για τα μέτρα στηρίξεως που προβλέπονται στα άρθρα 4 έως 8 συνίσταται στο ότι τα μέτρα αυτά αφορούν τη μεταποίηση χοιρινού κρέατος το οποίο, κατόπιν θεσμικής

επεξεργασίας, επιτρέπεται να διατεθεί εντός της ενδοκοινοτικής αγοράς και να χρησιμοποιηθεί προς βρώση. Στις περιπτώσεις αυτές οι προϋποθέσεις εμπορίας πρέπει συνεπώς να είναι πολύ αυστηρότερες. Αντίθετα, κατά την ενάγουσα, τα μέτρα στηρίξεως που προβλέπονται στο άρθρο 9 του κανονισμού αφορούν την αγοραπωλησία χοιρινού κρέατος με σκοπό την καταστροφή του ή τη μεταποίησή του σε προϊόντα που είναι ακατάλληλα προς βρώση.

16. Η ενάγουσα της κύριας δίκης ισχυρίζεται τέλος ότι ο κανονισμός (ΕΟΚ) 729/70 του Συμβουλίου, της 21ης Απριλίου 1970, περί χρηματοδοτήσεως της κοινής γεωργικής πολιτικής ⁶, περιέχει γενικές διατάξεις, οι οποίες εφαρμόζονται στον ειδικό τομέα της καταπολεμήσεως της πανώλης των χοίρων μέσω της εφαρμογής των διατάξεων των κανονισμών 2759/75 και 2351/90, οι οποίοι συνεπώς αποτελούν *lex specialis* σε σχέση με τον πρώτο κανονισμό.

17. Από τα ανωτέρω η ενάγουσα της κύριας δίκης συνάγει ότι το κοινοτικό δίκαιο δεν επιτρέπει στον BDBL να απαιτεί την προκαταβολική εγγυοδοσία, όπως συνέβη στην κύρια δίκη.

18. Η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

4 — Απόφαση της 13ης Μαρτίου 1984 στην υπόθεση 16/83, Prantl (Συλλογή 1984, σ. 1299).

5 — Απόφαση της 9ης Μαρτίου 1978 στην υπόθεση 106/77, Amministrazione delle Finanze dello Stato κατά Simmenthal (Slg. 1978, σ. 629).

6 — ΕΕ ειδ. έκδ. 03/005, σ. 93.

19. Η Επιτροπή ισχυρίζεται, ορθώς, ότι ο κανονισμός 2351/90 δεν περιέχει καμία εξαντλητική ρύθμιση των αγοραπωλησιών χοιρινού κρέατος ούτε, ειδικότερα, διατάξεις που να εξασφαλίζουν ότι τα σφαγεία θα εκπληρώνουν τις υποχρεώσεις τους. Επιπλέον, δεν επιβάλλεται ούτε ρητά ούτε σιωπηρά καμία απογόρευση στα κράτη μέλη σχετικά με τη θέσπιση συγκεκριμένων μέτρων. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, ότι τα κράτη μέλη έχουν την εξουσία να θεσπίζουν συμπληρωματικά μέτρα, τα οποία, πρώτον, πρέπει να είναι αναγκαία για την εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου και, δεύτερον, δεν πρέπει να θίγουν την έκταση εφαρμογής και την αποτελεσματικότητα του κοινοτικού δικαίου⁷. Από την άποψη αυτή η βελγική ρύθμιση για προκαταβολική εγγυοδοσία συμβιβάζεται, κατά την Επιτροπή, με το κοινοτικό δίκαιο.

20. Κατά το άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 729/70, το οποίο αποτελεί συγκεκριμενοποίηση της γενικής αρχής που διακηρύσσεται με το άρθρο 5 της Συνθήκης της ΕΟΚ, οι βελγικές αρχές υπέχουν μάλιστα την υποχρέωση, κατά την Επιτροπή, να θεσπίσουν τα κατά την κρίση τους αναγκαία μέτρα, προσκεκλιμένοι να αποφευχθεί η τέλεση απατών κατά την εφαρμογή της ρυθμίσεως περί αγοραπωλησιών που περιέχεται στον κανονισμό 2351/90⁸. Τα μέτρα αυτά θα πρέπει να είναι αρκούντως αποτελεσματικά, ώστε να αποφεύγεται κυρίως η αγορά χοιρινού κρέατος που δεν προέρχεται από την οικεία ζώνη ή του οποίου δεν επιτρέπεται η αγορά, λόγω της συνθέσεως του. Η ρύθμιση που προβλέπει την προκαταβολική εγγυοδοσία αποτελεί αποτελεσματικό μέσο, το οποίο εξάλλου χρησιμοποιείται συχνά στον τομέα της κοινής γεωργικής

πολιτικής και είναι αναγκαίο για την εκπλήρωση της υποχρεώσεως καταπολεμήσεως των απατών, την οποία επιβάλλει το άρθρο 8 του κανονισμού 729/70.

21. Εξάλλου, τα μέτρα αυτά ήταν οπωσδήποτε αναγκαία, αφού, όπως εκθέτει η Επιτροπή, από μια έκθεση του ΕΓΤΠΕ, η οποία καταρτίστηκε κατόπιν δειγματοληψιών σε βελγικές αποθήκες-ψυγεία, προκύπτει ότι διαπιστώθηκαν βαρύτερες παρατυπίες, οι οποίες συχνά οφειλονταν σε οργανωμένες απάτες.

22. Κατά συνέπεια, στο πρώτο ερώτημα του αιτούντος δικαστηρίου πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι στην προκειμένη περίπτωση το ευρωπαϊκό κοινοτικό δίκαιο επέτρεπε την εκ μέρους του βελγικού οργανισμού παρεμβάσεως απαίτηση προκαταβολικής εγγυοδοσίας.

Επί του δευτέρου ερωτήματος

23. Με το δεύτερο ερώτημα ερωτάται κυρίως αν και πώς έχει εφαρμογή η κοινοτική αρχή της αναλογικότητας επί της καταπτώσεως της εγγυήσεως. Σκοπός της εγγυήσεως είναι μεν η τήρηση μιας κοινοτικής υποχρεώσεως του προμηθευτή κρέατος, αλλά η σύστασή της στηρίζεται σεμια αυτοτελή — νόμιμη πάντως, από πλευράς κοινοτικού δικαίου — απόφαση του εθνικού νομοθέτη. Το αιτούν δικαστήριο θέτει το ερώτημα κατά πόσον το κοινοτικό δίκαιο έχει εφαρμογή επί της υποχρεώσεως αυτής.

7 — Απόφαση της 6ης Μαΐου 1982 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 146/81, 192/81 και 193/81, Baywa κατά BALM (Σύλλογική 1982, σ. 1503).

8 — Απόφαση της 12ης Ιουνίου 1990 στην υπόθεση C-8/88, Γερμανία κατά Επιτροπής (Σύλλογική 1990, σ. I-2321).

Επ' αυτού επιβάλλεται η παρατήρηση ότι στις έννομες σχέσεις που δημιουργούνται βάσει του εθνικού δικαίου εφαρμόζεται κατ' αρχήν το εθνικό δίκαιο. Αν όμως για τη διαμόρφωση των εννόμων σχέσεων είναι κρίσιμος, όπως εν προκειμένω, ο σκοπός της συνάψεως των σχέσεων αυτών, το κοινοτικό δίκαιο θα μπορούσε να έχει σημασία για την ερμηνεία και την εφαρμογή της συμβάσεως εγγυήσεως, πράγμα όμως που εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει.

25. Δεν μπορώ άλλωστε παρά να συμφωνήσω με την Επιτροπή ότι στην προκειμένη περίπτωση ως κύριες υποχρεώσεις πρέπει να χαρακτηρισθούν δύο από τις υποχρεώσεις που προβλέπει η βελγική ρύθμιση περί αγοραπωλησιών χοιρείου κρέατος: πρώτον, η υποχρέωση παραδόσεως στον BDBL ενός από τα είδη εμπορευμάτων που μνημονεύονται στο άρθρο 9 του κανονισμού 2351/90. δεύτερον, η υποχρέωση να προέρχονται τα παραδιδόμενα εμπορεύματα από τη ζώνη που αφορά η ρύθμιση.

24. Αν το αιτούν δικαστήριο καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η ερμηνεία των εννόμων σχέσεων αυτών πρέπει να βασιστεί στο κοινοτικό δίκαιο, τότε — όπως ορθώς τόνισαν η Επιτροπή και ο βελγικός οργανισμός παρεμβάσεως — τίθεται ζήτημα εφαρμογής της νομολογίας του Δικαστηρίου, κατά την οποία η πλήρης κατάπτωση της ασφάλειας σε περίπτωση παραβάσεως της κύριας υποχρεώσεως δεν αποτελεί δυσανάλογη κύρωση⁹.

26. Σε περίπτωση μη τηρήσεως μιας παρεπόμενης υποχρεώσεως, η ασφάλεια ή η εγγύηση θα μπορούσε να καταπίπτει εν μέρει μόνο (ανάλογα με τη σοβαρότητα της παρατυπίας). Επ' αυτού δεν είναι δυνατή καμία περαιτέρω ανάλυση, αφού στο ιστορικό της διαφοράς δεν περιλαμβάνονται στοιχεία που να καθιστούν δυνατή την ανάλυση αυτή.

Γ — Πρόταση

27. Κατόπιν των ανωτέρω προτείνω στο Δικαστήριο να απαντήσει ως εξής στα προδικαστικά ερωτήματα:

- 1) Το κοινοτικό δίκαιο επιτρέπει στον βελγικό οργανισμό παρεμβάσεως, κατ' εφαρμογή, μεταξύ άλλων, του άρθρου 8 του κανονισμού (ΕΟΚ) 729/70 του Συμβουλίου, της 21ης Απριλίου 1970, στο πλαίσιο μέτρων λαμβανομένων για

⁹ — Βλ. συναφώς την απόφαση της 20ής Φεβρουαρίου 1979 στην υπόθεση 122/78, *Buitoni κατά Forma* (Slg. 1979, σ. 677), και την απόφαση της 2ας Δεκεμβρίου 1982 στην υπόθεση 272/81, *RUMI κατά Forma* (Συλλογή 1982, σ. 4167).

την καταπολέμηση της πανώλης των χοίρων και, ειδικότερα, στο πλαίσιο της αγοράς χοιρινού κρέατος από τον αρμόδιο οργανισμό παρεμβάσεως, σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2351/90 της Επιτροπής, της 9ης Αυγούστου 1990, να απαιτεί τη σύσταση εγγυήσεως πριν από την καταβολή, για λογαριασμό της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, του τιμήματος της πωλήσεως χοιρινού κρέατος προερχόμενου από τη ζώνη εποπτείας.

- 2) Το ζήτημα κατά πόσον οι εθνικές αρχές είχαν την εξουσία να παρακρατήσουν εν όλω ή εν μέρει την εγγύηση πρέπει να επιλυθεί βάσει του εθνικού δικαίου. Εφόσον κατά το εθνικό δίκαιο πρέπει να εφαρμοσθεί το κοινοτικό δίκαιο, πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ μη εκπληρώσεως κύριων υποχρεώσεων και μη εκπληρώσεως παρεπόμενων υποχρεώσεων. Σε περίπτωση μη εκπληρώσεως κύριας υποχρεώσεως, μπορεί να παρακρατηθεί ολόκληρη η εγγύηση. Ως κύριες υποχρεώσεις μπορούν να θεωρηθούν: πρώτον, η υποχρέωση παραδόσεως στον BDBL ενός από τα είδη εμπορευμάτων που μνημονεύονται στο άρθρο 9 του κανονισμού 2351/90. δεύτερον, η προϋπόθεση να προέρχονται τα παρατιθέμενα εμπορεύματα από την οικεία ζώνη. Σε περίπτωση μη τηρήσεως μιας παρεπόμενης υποχρεώσεως, η ασφάλεια ή η εγγύηση θα μπορούσε να καταπίπτει εν μέρει μόνο (ανάλογα με τη σοβαρότητα της παρατυπίας).